

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery ve věci žalobce: **A. K.**, zast. advokátem Mgr. Milanem Musilem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2020, č. j. 31 Az 2/2019 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Milana Musila **se určují** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. prosince 2018, č. j. OAM - 602/ZA - ZA11 - ZA20 - 2018; tímto stěžovateli nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel podal dne 9. 7. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice a dne 12. 7. 2018 poskytl údaje k této žádosti. Sdělil, že se narodil ve městě Tbilisi, je gruzínské národnosti a dorozumí se gruzínským a ruským jazykem, vyznává pravoslavné křesťanství, nebyl členem žádné politické strany a nemá žádné politické přesvědčení; ze své vlasti vycestoval s manželkou a dětmi dne 3. 7. 2018, neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, taktéž ani nežádal o mezinárodní ochranu v České republice či jiných státech; sdělil, že je zdravý a s ničím se neléčí. Ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že v roce 2015 založil neziskovou organizaci, která pomáhala nadaným lidem s jejich projekty; v rámci svých aktivit v této organizaci mu bylo v Gruzii vyhrožováno, a proto žádá o mezinárodní ochranu v České republice. Žádné další důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl.

[3] V pohovoru dne 12. 7. 2018 za přítomnosti tlumočnice gruzínského jazyka uvedl, že před svým odjezdem pracoval s manželkou v obchodě s optikou, zpracovával scenáristické projekty pro televizi a vykonával různé jiné práce, například v restauraci, na stavbách a podobně. Na dotaz, jak mu bylo vyhrožováno z důvodu jeho aktivit v uvedené neziskové organizaci, uvedl, že v létě 2015 založil neziskovou organizaci na podporu projektů nadaných lidí (Spravedlnost národní kontroly), předložil kopii dokladu o registraci této organizace na Ministerstvu spravedlnosti Gruzie s anglickým překladem, originál průkazu dokládající, že je předsedou této organizace, a uvedl, že doklad o registraci mu vystavilo Ministerstvo spravedlnosti Gruzie a na základě této registrace si sám vystavil průkaz předsedy zmíněné neziskové organizace. V této souvislosti sdělil, že jím řízená nezisková organizace měla na sociální síti vytvořen profil, kde představovala činnost jednotlivých nadaných lidí a jejich projektů s možností finanční podpory; činnost v uvedené organizaci vykonával sám. Následně uvedl, že od roku 2015 do současnosti byly na jeho profilu zveřejněny 2 nebo 3 projekty. K otázce správního orgánu, kolik finančních prostředků na podporu projektů v rámci své organizace vybral, uvedl, že nikdo nepřispěl, a potvrdil, že neobdržel žádné finanční dotace ani od gruzínské vlády. K další otázce správního orgánu, zda může vysvětlit, proč je na předloženém dokumentu o registraci na Ministerstvu spravedlnosti Gruzie uvedeno datum 7. 5. 2018, sdělil, že v květnu 2018 chtěl rozšířit předmět činnosti organizace o možnost kontroly potravin; při registraci v roce 2015 žádný doklad neobdržel, ten obdržel až v roce 2018. Dále uvedl, že jeho problémy začaly na podzim 2015, kdy ho přes facebook kontaktovali nějakí lidé a chtěli, aby se setkali, na schůzku přišli muž a žena ve středním věku a sdělili mu, že musí ukončit činnost; o jaké osoby se jednalo, neví, ale vzhledem k tomu, že znali různé soukromé informace, tak se domníval, že to mohli být lidé ze státní správy; sdělil jim, že se svou činností přestane a nějakou dobu ji nevykonával. V souvislosti s uvedeným incidentem se na policii nebo jiný státní orgán neobrátil s konstatováním, že k policii nemá důvěru. Na otázku správního orgánu, zda měl někdy problém s policií nebo státními orgány, odpověděl, že ne, ale nevěří, že by něco vyřešily. Se zmíněnými osobami se již nesetkal. Na otázku, zda měl ještě ve vlasti nějaké další problémy v souvislosti s jeho činností v neziskové organizaci, stěžovatel uvedl, že v květnu 2018, když obdržel povolení, že může provádět kontroly kvality potravin v restauraci, tak ho do nich majitelé nechťeli pouštět a přibližně 15. 5. 2018 k večeru k němu na ulici v Tbilisi přistoupil jeden neznámý muž a řekl mu, ať této činnosti nechá; tuto událost opět na policii neohlásil, protože policie nic nevyřeší. Obdobný incident se již neopakoval. Na otázku správního orgánu, zda může vysvětlit, z jakého důvodu by někdo chtěl ukončit jeho činnost v neziskové organizaci, která za celou dobu činnosti zveřejnila 2 nebo 3 projekty, přičemž na žádný projekt nebyla vybrána žádná finanční pomoc, odpověděl, že možná lidé, kteří ho kontaktovali, chtěli z těchto nápadů nebo projektů mít nějaký finanční prospěch. K otázce, z jakého důvodu by někdo měl mít zájem na tom, aby nemohl provádět kontrolu kvality potravin v restauracích, uvedl, že když ho tam nechťeli pustit, potvrdili, že potraviny nejsou v dostatečné kvalitě. Kromě uvedeného žádné další potíže ve své vlasti neměl. Uvedl, že do České republiky se rozhodl odcestovat proto, že je tady bezpečně, jsou tady dobré školy a spravedlnost. V případě návratu do vlasti se obává toho, že když bude vykonávat stejnou činnost, bude ohrožen on i jeho rodina. Závěrem uvedl, že může být České republice prospěšný svým intelektem, je schopný se zapojit do života v České republice, předložil 5 kopií licencí na pořady v televizi s anglickým překladem, u kterých zpracoval scénář, a

pokračování

průkaz, že je členem gruzínské asociace autorských práv, a doplnil, že tyto projekty nebyly ještě v Gruzii realizovány.

[4] Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel konkrétně jako důvod svého vycestování a obav z návratu do vlasti uvedl dva incidenty s jemu neznámými osobami (v obou případech různými), které mu sdělily, aby zanechal své činnosti v neziskové organizaci, kterou založil; stěžovatel sice prezentoval své obavy z vyhrožování těchto osob, ani v jednom z uvedených případů se ale ani nepokusil kontaktovat v dané věci policií a domáhat se ochrany svých práv u příslušných gruzínských státních orgánů, byť takovou možnost nepochybně měl, jak dokládají podkladové informace shromážděné ve správním spisu. Prosté konstatování o nedůvěře k policii nepostačuje dle žalovaného jako přijatelný důvod k rezignaci na projev jakékoli snahy domáhat se ochrany v zemi své státní příslušnosti, pokud stěžovatel skutečně situaci hodnotil jako nebezpečnou a budící obavy. Žalovaný zdůraznil, že jednání stěžovatele, který se svou situací rozhodl bez dalšího řešit vycestováním ze země spolu s rodinou, není v souladu s postupem předjímaným judikaturou NSS ohledně nutnosti využití možnosti vyhledání ochrany v zemi původu. Žalovaný zdůraznil, že stěžovatel nadto nepředložil ani dostatečné vysvětlení k motivaci neznámých osob omezit jej v jeho činnosti a ukončit jeho aktivity v rámci neziskové organizace, když žádný projekt nebyl realizován, o dva nebo tři prezentované projekty nikdo zájem neprojevil, nečerpal ani vládní dotace. Za těchto okolností měl žalovaný za to, že ani rozsah aktivit stěžovatele v rámci jím založené neziskové organizace nebyl tak významný, jak se snažil v rámci svých výpovědí nastínit; nepředestřel žádné odpovídající souvislosti, pro něž by bylo možné jeho obavy hodnotit jako azylově relevantní. Žalovaný se rovněž zabýval jednotlivými možnostmi specifikovanými v § 14a odst. 1, 2 písm. a) – d) zákona o azylu; neshledal ani důvody dle § 14b zákona o azylu. Nad rámec tohoto posouzení žalovaný doplnil, že pokud by se i přesto stěžovatel odmítal vrátit do Tbilisi, odkud přicestoval, není limitován v možnosti vnitřního přesídlení v rámci Gruzie.

[5] **Krajský soud** posoudil postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Konstatoval, že žalovaný podrobně posuzoval azylový příběh stěžovatele na základě jeho výpovědi a na základě informací o zemi původu, které jsou součástí spisu; s důvody, které stěžovatel uváděl ve správním řízení, se dle krajského soudu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal.

[6] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány ve své zemi původu, nebyl proto vystaven žádnému jednání, které by bylo možné označit za pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nebylo ani prokázáno, že by stěžovatel mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Krajský soud poukázal dále na to, že stěžovatel se ani v jednom z jím tvrzených případů neobrátil s žádostí o pomoc na státní orgány, neboť, jak uvedl, v policii nemá důvěru, protože se domnívá, že by nic nevyřešila. Ze správního spisu krajský soud ověřil, že

žalovaný vycházel z relevantních informací o zemi původu stěžovatele, které jsou založeny ve spise, s nimiž se měl stěžovatel možnost seznámit a vyjádřit se k nim; z informace MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, vyplývá, že občané Gruzie mají možnost se obrátit na policii v případě, že se cítí být poškozeni trestnou činností. Dále je ve spise založena Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v roce 2017 v Gruzii, dle které za vymáhání zákonnosti a udržování veřejného pořádku je primárně zodpovědné Ministerstvo pro vnitřní věci a Státní bezpečnostní služba; v Gruzii se lze se stížnostmi na jednání či nečinnost úřadů obrátit na veřejného ochránce práv (ombudsmana), jehož institut je v Gruzii velmi silný. Dle krajského soudu z uvedeného nelze dospět k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana osoby stěžovatele; rovněž upozornil, že stěžovatel nebyl schopen věrohodně vysvětlit, proč by někdo měl mít zájem na ukončení jeho aktivit, když vlastně žádný projekt nebyl realizován; rozsah aktivit stěžovatele v uvedené neziskové organizaci nebyl zdaleka tak významný, jak se snažil správnímu orgánu nastínit. Krajský soud s odkazem na relevantní judikaturu NSS dospěl k závěru, že stěžovatel nevyužil všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany. Krajský soud se rovněž ztotožnil s odůvodněním žalovaného stran neudělení humanitárního azylu, jakož i podmínkami pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu.

[7] **V kasační stížnosti** stěžovatel uvádí, že ji podává z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 3 správního řádu, neboť řádně nezjistil stav věci, a tvrdí, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že krajský soud následně neprovedl žádné důkazy, má stěžovatel za to, že předmětnou vadou trpí také napadený rozsudek. Dále stěžovatel rekapituloval svůj azylový příběh a zkonstatoval, že odkaz soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 38/2003 – 23, týkající se pronásledování ze strany soukromých osob, je zcela nedostatečný, neboť ve smyslu shora citovaného ustanovení může být původcem pronásledování nebo vážné újmy i soukromá osoba; dle stěžovatele se ani správní orgán, ani krajský soud touto otázkou řádně nezabývaly a nevypořádaly se s ní. Tato argumentace soudu je zcela lichá, neboť stěžovatel tvrdil, že vzhledem k tomu, že osoby, které mu vyhrožovaly, znaly různé soukromé informace, mohli být lidé ze státní správy, tedy nikoliv pouhé soukromé osoby. Stěžovatel tvrdí, že v jeho případě jsou naplněny azylové důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to z důvodu příslušnosti k sociální skupině osob angažujících se v neziskových organizacích, jejichž funkcí je kontrola státu, tedy výkonu státní moci a správy.

[8] Stěžovatel tvrdí, že žalovaný, a následně ani krajský soud, si neobstarali náležité podklady pro rozhodnutí, neboť zcela absentují mezinárodní zprávy či jiné podklady k posouzení postavení neziskových organizací v zemi původu stěžovatele, postavení osob v těchto neziskových organizacích působících, a dodržování základních práv ve vztahu k těmto právníkům a fyzickým osobám. Dle stěžovatele nebyl zjištěn dostatečně skutkový stav tak, jak stanoví § 3 správního řádu; odkazuje v této souvislosti na požadavek respektování zásady materiální pravdy, což vyplývá z četné judikatury NSS, na kterou odkazuje (např. sp. zn. 4 Azs 103/2007, 6 Azs 235/2004, 7 Azs 8/2012.)

[9] Stěžovatel tvrdí, že mu nelze klást za vinu to, že vůči vyšetřujícím orgánům nevyvíjel dostatek aktivity a nevyužil všech možností, když dle jeho názoru by neuspěl,

pokračování

jelikož policii nevěří; v případě návratu tedy nemůže očekávat ochranu ze strany státu, jelikož právní postupy ve státě původu jsou dle stěžovatele neúčinné. Je proto přesvědčen, že podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu jsou v jeho případě zcela naplněny. Stěžovatel má rovněž za to, že jeho azylový důvod lze podřadit pod vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy, že mu hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, když mu bylo vyhrožováno uvedeným způsobem v souvislosti s jeho projevy a angažovaností. Dodává, že pokud by mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu a žalovaný ani krajský soud tento důvod relevantně nevyvrátili. Napadený rozsudek, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu, považuje tedy stěžovatel za vadné, nepřezkoumatelné a nezákonné.

[10] Ke kasační stížnosti připojil stěžovatel argumentaci manželky, v níž tato subjektivně popisuje situaci v zemi a přdestírá argumentaci založenou na zcela jiných skutečnostech, než uváděl v průběhu celého správního, jakož i soudních řízení, sám stěžovatel; např. uvádí vydírání manžela bezpečnostními složkami, vystavení rodiny politickým represím, stupňující se výhrůžky a šikana, apod. Nejvyšší správní soud podotýká, že o její kasační stížnosti je vedeno řízení pod sp. zn. 5 Azs 269/2020, pročez nepovažuje za potřebné zde její argumentaci uvádět, neboť pro posouzení nyní projednávané kasační stížnosti stěžovatele je irelevantní.

[11] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že rozsudek krajského soudu dostatečně reflektuje jak konkrétní okolnosti případu stěžovatele, tak situaci v zemi jeho státní příslušnosti. Stav věci byl zjištěn dostatečně, v potřebném rozsahu. Správní orgán trvá na tom, že žádost stěžovatele není důvodná ve smyslu § 12 písm. b), § 14 ani dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Ani kasační stížnost neposkytuje dostatečnou argumentaci, která by mohla zpochybnit řádně zjištěný stav věci. Žalovaný považuje postup soudu i výrok a odůvodnění napadeného rozsudku za věcně správné, zákonné, netrpící vadami vytykány v kasační stížnosti. Soud se s žalobními námitkami vypořádal v potřebném rozsahu; navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[12] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[13] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2)

kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost

předestírá k rozhodnutí především otázku naplnění „*případu hodného zvláštního zřetele*“, z důvodu ohrožení ze strany soukromých osob; stěžovatel tvrdí, že byla nesprávně a nedostatečně posouzena otázka, zda politická situace a veřejné orgány v Gruzii umožňují účinnou ochranu v případě hrozby vážnou újmu ze strany soukromých subjektů. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodu ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[15] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[16] V návaznosti na obsah kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Krajský soud jasně uvedl, proč tvrzené námitky neshledal důvodnými; závěry krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné. Nesouhlas stěžovatele s hodnocením krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale je otázkou jeho věcné správnosti, resp. zákonnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019 – 30).

[17] Stěžovatel podal stručnou a obecnou žalobu, ve které odkázal na jednotlivá ustanovení správního řádu, která měla být porušena, obecně namítl nedostatečné zjištění skutkového stavu a apeloval na povinnosti správního orgánu, opakovaně poukazoval na jednání neznámých osob, které jej kontaktovaly v souvislosti s jeho občanskou angažovaností. Stěžovatel netvrdil konkrétně, v čem žalovaný pochybil stran posouzení situace v Gruzii; jak vyplynulo ze spisu, v průběhu správního řízení se odmítl vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, nic nedoplňoval, nenavrhoval žádné důkazy a žádné zjištěné skutečnosti nerozporoval. Nelze proto nyní ani krajskému soud vytýkat, že neučinil nic, resp. neprováděl žádné nové dokazování, aby skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Stěžovatel neuvedl v průběhu správního řízení, ale ani v žalobě žádné skutečnosti svědčící pro udělení azylu ani doplňkové ochrany; takové skutečnosti přitom nevyplynuly ani ze spisu. K možnosti vnitřního přesídlení pouze uvedl, že Gruzie je malá a nebylo by to řešení; neuvedl nic, co by mu ve vnitřním přesídlení bránilo.

[18] Stěžovatel se obává návratu do Gruzie z důvodu jednání třetích osob. Otázkou hrozby pronásledování a vážné újmy ze strany soukromých osob, resp. nestátních subjektů se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs

pokračování

66/2008); v něm připomněl, že to, že je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, neznamená, že se žadatel o mezinárodní ochranu musí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně NSS podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele. Stěžovatel však toto břemeno tvrzení neunesl. V průběhu správního řízení neuvedl nic, na základě čeho by bylo možné dospět k závěru, že mu pronásledování, resp. vážná újma hrozí. Stěžovatel nadto také nevysvětlil, resp. neuvedl důvody, proč se neobrátil na orgány v zemi původu, a omezil se pouze na vyslovení nedůvěry v činnost policie. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu přitom leží na stěžovateli (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2008, sp. zn. 5 Azs 50/2008, též např. rozsudek ze dne 24. 11. 2016, sp. zn. 5 Azs 251/2016). Z relevantních informací o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel, nedostupnost ochrany ze strany státu nevyplynula; z doložených zpráv o situaci v Gruzii nic nenasvědčuje tomu, že by orgány v zemi původu nebyly schopny, či ochotny poskytnout ochranu před vážnou újmou způsobenou třetími osobami.

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že optikou ustálené judikatury lze souhlasit s právním posouzením žádosti stěžovatele, tedy, že jím uváděné skutečnosti nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu a s ohledem na zjištěný skutkový stav ani pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany. Za situace, kdy stěžovatel ani v řízení o udělení mezinárodní ochrany, ani v řízení soudním netvrdí žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k závěru o naplnění podmínek pro poskytnutí jedné z forem mezinárodní ochrany, přičemž v průběhu správního řízení ani nenamítal nic proti podkladům rozhodnutí, nežádal jejich doplnění, nutno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je správné a zákonné. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 22/2003, konstatoval: „*Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“ Obdobně lze odkázat např. rozsudky NSS ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. 1 Azs 45/2004, ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 1 Azs 22/2004, ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 5 Azs 50/2003, ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 2 Azs 51/2003.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem nikterak neodchyluje od judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.; žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[22] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen advokátem, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud v řízení o žalobě (viz § 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovený zástupce učinil ve věci jeden úkon právní služby [podání kasační stížnosti; § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5, advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát doložil registraci k DPH, zvyšuje se tato částka o daň ve výši 714 Kč, celkem tedy 4 114 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu